

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2407/2025
18.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Др Младен Стојановић“ из Бачке Паланке, чији је пуномоћник Никола Јовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 361/25 од 20.03.2025. године, у седници одржаној 18.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против о пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 361/25 од 20.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 361/25 од 20.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 68/23 од 21.11.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи за период од 16.07.2022. године до 31.10.2022. године, исплати на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за локални превоз у ... износ од 10.266,00 динара са законском затезном каматом од 21.11.2023. године до исплате и износ од 1.595,33 динара на име обрачунате законске затезне камате од 21.11.2023. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље преко досуђеног износа од 10.266,00 динара до траженог износа од 11.102,00 динара и за исплату углавничене законске затезне камате од досуђеног износа 1.595,33 динара до траженог износа од 1.735,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 103.021,28 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је предлог тужиље за ослобађање од обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 361/25 од 20.03.2025. године, ставом првим изреке, преиначено је решење о накнади трошкова парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев

тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 103.021,28 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог у преосталом делу и жалба тужиље у целости и потврђена простепена пресуда у делу одлуке о тужбеном захтеву (ставови први, други и трећи изреке). Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију побијајући је у одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву, као и у погледу одлуке о трошковима парничног поступка због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права имајући у виду да је о питању накнаде трошкова превоза тужиоца у конкретном случају одлучено у складу са правним ставом Врховног касационог суда донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године. О основаности захтева тужиље за накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висини цене дневне превозне карте у јавном саобраћају, одлучено је уз примену материјалног права и одредби Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика које не одступа од судске праксе, у којој је расправљено питање права запослених на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и заузето становиште да им припада право на исплату ових трошкова у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Тужена уз ревизију не прилаже судске одлуке у којима је о истом чињенично-правном питању одлучено на другачији начин. Поред тога, тужиља ревизијом оспорава другостепено решење којим је одлучено о трошковима поступка. Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија. Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате трошкова превоза поднета је 20.03.2023. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 836,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена и против решења о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиље није дозвољена. Такође, применом члана 420. став 1. ЗПП, ревизија се може изјавити против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава. У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим се поступак правноснажно не окончава јер се о захтеву за накнаду трошкова одлучује у пресуди или решењу којим се окончава поступак на основу члана 163. став 4. ЗПП-а. Имајући у виду наведено ревизија тужиље против ове одлуке није дозвољена.

Околност што је другостепени суд преиначио одлуку о трошковима поступка, не чини ревизију дозвољеном у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с'обзиром да ревизија изјављена против решења о трошковима поступка никада није дозвољена

према врсти одлуке која се њом побија у смислу члана 403. у вези са чланом 28. став 1 и 420. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић